

**MADLA POSPÍŠILOVÁ KARASOVÁ
VERONIKA FIEDLEROVÁ
LUDMILA SVOZILOVÁ
TEREZA KADEČKOVÁ
JANA DVOŘÁČKOVÁ
KARIN NOVOTNÁ**

BOLEST TÍNY

**NAKLADATELSTVÍ
GOLDEN DOG
2025**

**antologie ženského hororu
úvodním slovem opatřila
KRISTÝNA SNĚGOŇOVÁ**

BOLESTÍNY

Text © 2025 Erika Ena Adamcová, Jana Dvořáčková,
Veronika Fiedlerová, Ivana Gašparíková, Tereza Kadečková,
Madla Pospíšilová Karasová, Karin Novotná,
Tereza Polivchuk Poslušná, Lucie Reková Vlčková,
Ludmila Svozilová, Wendy Šimotová
Předmluva © 2025 Kristýna Sněgoňová
Obálka © 2025 Michal Březina
Ilustrace © 2025 Zuzana Droppová
Odpovědný redaktor: Martin Štefko
Korektury: Zuzana Pallová
Sazba a grafická úprava: Michal Březina
Sazba e-knihy: David Konečný

Vydalo nakladatelství Martin Štefko – Golden Dog v roce 2025
Svatojanská 703, 382 32 Velešín
www.goldendog.cz
1. vydání

Vytiskla TISKÁRNA PROTISK, s.r.o.
Rudolfovská 617, 370 01 České Budějovice
www.protiskcb.cz

ISBN 978-80-53027-75-5
ISBN 978-80-53027-76-2 (PDF)
ISBN 978-80-53027-77-9 (ePub)
ISBN 978-80-53027-78-6 (MOBI)

Úvodní slovo

V hororu, ať už tom knižním, herním, nebo filmovém, platí několik pravidel. Známe je všichni – staré domy mívají temnou minulost, rozdělit se v nočním lese nebývá dobrý nápad a nic nedokáže být tak děsivé jako děti. Ty, které se schovávají v kukuřici, adoptivní syn se šestkami ve vlasech, batole, které se pokouší zabít svou matku. Troufám si říct, že zvláštní místo mezi nimi mají malé holčičky. Stačí si jen vzpomenout na mrtvá děvčátka v opuštěném horském hotelu Kingova *Osvícení* nebo posedlou Regan z kultovního *Vymítače ďábla*.

Pokud v nás pohled na kluka vedle staré studny probudí nějaký pocit, pak je to spíš strach z toho, že do ní spadne, než že z ní právě vylezl a chystá se nám provést něco strašného. Ale teď si na jeho místě představte holčičku, možná nějakou s dlouhými černými vlasy a v bílé košili. Víte, o kom mluvím, že? O tom, jak nás na stránkách knih, plátnech kin a někdy i ve frontách na nákupu dokážou vyděsit čarodějnice, už ani nemusím zmiňovat. Zkrátka a dobře, jak ví každý středověký inkvizitor, v ženách se skrývá něco tajemného a nebezpečného. Možná že proto, jak dokážeme být milé, laskavé a citlivé, starat se o své blízké a často se pro ně obětovat, musíme dokázat dělat věci naplno i opačně. A když už děsit, tak pořádně.

Nezapomínejme ostatně, že na gotické romány, předchůdce moderního hororu, navázala Mary Shelley, matka nejslavnějšího monstra, Frankensteina. Pět následovnic této vynikající anglické autorky najdete v antologii, kterou právě držíte v rukou. Pět žen, které ovládají pero stejně dobře jako stíny, z nichž

se rodí náš strach. Všechny si moc dobře pamatují, jaké to bylo, když byly malé děsivé holčičky. A protože už jsem jejich povídky četla, dovolím si konstatovat, že z nich ve skutečnosti nikdy nevyrostly. Což je pro autorky hororů jen dobře.

Určitě už jste se s jejich povídkami setkali, možná máte doma jejich novely a romány, a že jich dohromady není málo. V této antologii napínají hranice hororového žánru, prozkoumávají temná zákoutí lidské duše, sledují nenaplněné touhy, osobní neštěstí i ozvěny minulosti míst, kterým by se měl člověk raději vyhnout. *Bolestiny* jsou díky nim originálním sborníkem, který vás zavede všude tam, kde se tma nestřídá se světlem, ale jen se šerem, a kde na hrdiny jednotlivých povídek čekají bolestivá rozhodnutí i bolavé vzpomínky. Příběhy, které se chystáte číst, jsou nejenom znepokojivé a děsivé, jsou to především temná vyznání autorek samotných.

Užijte si jejich bolesti, stíny v jejich duších a hrůzu, kterou dokáží rozpoutat. A čtěte *Bolestiny* raději přes den. Nebo si aspoň rozsviňte světlo. Pokud tedy nebydlíte ve starém domě s hrůznou minulostí. To by pak nemuselo pomoci ani to...

Kristýna Sněgoňová

Bolest

Nachytané slzy

Jana Dvořáčková

Rozpálený kámen solné lampy
rozpustil všechny moje slzy.
Zůstala jen hrudka soli,
která se nezmenšuje.

Jeho průsvitnost se v temné jeskyni
stává bezcennou.
Stejně jako moje volání po svobodě,
na kterou nemám právo.

Snad ne stejně nedůležitý
je pohled do lidské duše,
která jako hloubky solných jeskyní
zeje temnou prázdnotou.

Vnitroblok

Ludmila Svozilová

„Bonus,“ pousmála se realitní agentka. „Tohle je vlastně malý bonus jen k tomuhle jedinému bytu. Bez příplatku.“ Její dlouhý, ostře rudý nehet zamířil k širokým plechovým schůdkům do suterénní místnosti a klíče se jí přitom v dlani kovově rozcinkaly. Holčička na rukou mladé ženy po nich dychtivě natáhla prstíky.

„Petře!“

Chlapec pustil cíp ženina svetru a nedočkavě se rozeběhl dolů. V prázdné místnosti se dusot dětských podrážek odrazil od kovu schůdků s podivně tísnivou naléhavostí. Jako když někdo malým kládkem zatlučká rakev, napadlo Adélu a instinktivně k sobě holčičku přitiskla. Jsem unavená, pomyslela si. Přepracovaná, samozřejmě taky vystresovaná, ano, to asi nejvíc.

„Hezké,“ řekla.

Bíle vymalovaná místnost měla přesně obdélníkový tvar a podlahu z velkých šedých kamenných desek. Celou čelní stěnu tvořilo silné sklo s francouzskými dveřmi uprostřed.

„Něco takového už žádný jiný byt v celém komplexu nemá,“ řekla agentka. „Proto ho také přednostně nabízíme rodinám s dětmi. Tahle místnost je tu navíc, měla nejspíš sloužit jako takové menší zázemí,“ poklepala na dlaždice špičkou černé lakované lodičky. „Ale nakonec ji přičlenili k vašemu bytu.“

K vašemu bytu? blesko Adéle. Jako by si realitní agentka ani nepřipouštěla možnost, že to třeba nevezmu.

„Postavíte si sem šicí stroj, pračku, děti tu můžou mít hernu... Budete si třeba v klidu žehlit a přitom je mít pořád na očích.“ Agentka zaklepala klíči a popošla k proskleným dveřím. Adéla trochu znepokojeně sledovala, jak se jehlové podpatky luxusních lakovek vratce zapichují do úzkých mezer mezi dlaždicemi. Proč se na mě nepodívá? kmitlo jí hlavou někde vzadu. Za celou tu dobu, co spolu jednáme o pronájmu, mi ani jednou nepohlédla do očí. Snažila se tu letmou myšlenku podržet, ale zmizela jí téměř ve stejnou chvíli, v jaké se objevila, a Adéla na ni okamžitě zapomněla.

Herna, to ji nadchlo. Od Jiřího tragické nehody nikdy nebydlela v tak pěkném a velkém bytě za podobně nízkou cenu. Vlastně není o čem přemýšlet. Sledovala chlapce, jak stojí čelem i dlaněmi nalepenými na skle a zaujatě zírá ven.

„Trávník,“ podotkla agentka. „Není to moc velké, ale aby se tu děti mohly bezpečně vyvětrat na vzduchu, to stačí.“ Odemkla, doširoka rozevřela obě křídla francouzských dveří a o krok ustoupila. „Prosím,“ mávla rukou směrem ven. „Podívejte se.“

Chlapec vyletěl jako střela, prosmekl se Adéle kolem boků a zastavil se uprostřed zeleného čtverce vnitrobloku pod jediným vysokým stromem.

„Péťo,“ hlesla tiše. Nepřítomný výraz, s jakým chlapec hleděl skrz korunu stromu na čtvereček modré oblohy nahoře, ji děsil. I na něj toho poslední dobou bylo víc než dost. Dávno není mimino jako Helenka. Políbila holčičku do rozčuchaných vlásků. Zatím nic neví, nemá z toho rozum, ale Petr... V pěti letech už dítě dokáže spoustu věcí vnímat. Bohužel to ještě neznamená, že je také chápe.

Povzdechla si. Něco takového často nepochopí ani dospělý.

Holčička se jí zazmítala v náručí, Adéla ji postavila na zem a s úžasem sledovala, jak se pouští a zkouší svých prvních pár vratkých kroků směrem ke stromu.

„Stačí jen udržovat trávník,“ poznamenala agentka. „Ruční sekačka je za dveřmi v předsíni. A dětem sem můžete koupit malé pískoviště.“

Adéla opatrně obešla strom. Rostl přesně uprostřed zeleného koberce a – soudě podle síly kmene – musel být hodně starý. Určitě tu stál dávno před započatím prvních stavebních prací. Jak je vůbec možné, že přežil? Postavili kolem něho všechny ty vysoké domy, ale jeho tu přesto i s kusem zeleného trávníku nechali? Zaklonila hlavu. Špinavě šedé betonové bloky se hladce tyčily ze všech stran až do výše posledního desátého patra, nenarušené ani jediným osamělým malým okénkem.

„Kde ještě najdete něco podobného?“ dodala chvatně agentka. „Nahoře máte k dispozici kuchyň a dva světlé pokoje s výhledem do ulice – ale na tu je samotné asi nepustíte, víme, co všechno se může stát, že?“

Co ty všechno můžeš vědět, ty zmalovaná nádhéro. Adéla se hoře ušklíbla, ale nahlas neřekla nic.

„A tady dole budou v bezpečí,“ pokračovala neodbytně agentka. „Můžou si v klidu hrát a nikdo je ani neuslyší. Taková vlastní malá oáza uprostřed města.“

Oáza. Adéla se špičkami prstů opatrně dotkla tmavé kůry stromu. Její nečekaný, vlhký chlad ji skoro zarazil. Štítivě ucukla. Ale dětem se tu líbí, pomyslela si. Určitě. Chvíli sledovala chlapce, jak leží na zádech v husté nízké trávě a upřeně zírá do oblohy, zatímco mu malá Helenka jezdí po bříše s autíčkem. Překonala studené sevření kolem žaludku a pokusila se o úsměv. Odpočineme si. Dáme se zase do pořádku.

Zatočila se jí hlava. Nelíbí se mi to, panebože, strašně se mi to nelíbí, a nevím proč. Podobné pocity si vůbec nesmím připouštět. Je to krásný byt, dokonale zařízený a jistě tu bydlelo už víc rodin s malými dětmi, přece mi to ta ženská sama řekla. Jsem jen přetažená a strašně unavená. To je všechno. „Beru to,“ řekla s pocitem, že se musí každou chvíli zhroutit. „Půjdeme nahoru, podepsat papíry.“

* * *

Seděla v kuchyni a pootevřenými dveřmi pozorovala děti provizorně uložené na rozkládací posteli ve vedlejším pokoji. Noční světla z ulice jim poskakovala na zavřených víčkách, hladila pevné tvářičky a měkce se proplétala zpocenými vlásky na čele. Zítra ušiju záclony, pousmála se pro sebe Adéla. A nechám dovézt dětské postýlky.

Nalila si skleničku a postavila ji vedle rozevřené nájemní smlouvy. Pořád nesebrala sílu složit ten papír do desek a uklidit ho do šuplíku mezi ostatní důležité písemnosti. Pomalu upila a chvíli na jazyku podržela drsné teplo suchého červeného vína. Neustálý pocit ledové tíže v žaludku nepovoloval. Jen na pár měsíců, řekla si zemdeně a opřela zakloněnou hlavu o zeď. Jen než najdu něco jiného, klidně i menšího a dál od centra. Než si Péťa zvykne ve školce. Začnu hned zítra. Zítra...

Probudil ji chlad. Ruce i nohy měla úplně ztuhlé. Odstrčila nedopitou skleničku a postavila se. Dveře do pokoje byly zabouchnuté, to ji probralo. Byla si jistá, že mezi nimi nechala škvíru dost velkou na to, aby mohla děti pohledem od stolu snadno kontrolovat. Rychle otevřela a zmáčkla vypínač.

Postel byla prázdná. Zmuchlaná deka nenesla ani stopu po lidském teple. Jak dlouho už jsou pryč?

„Petře!“ vykřikla. V panice proběhla předsíní ke vchodovým dveřím a zkontrolovala zámek. Je zamčeno, uvědomila si s úlevou. Jen se mi někam schovali. Museli se někam schovat. Kolena se jí třásla, že se skoro neudržela na nohou. „Péťo! Helenko!“ Silou vůle donutila tělo ke klidu, znovu prošla celý byt a rozsvítila všechna světla. Nahlédla pod postel, otevřela všechny skříně, včetně těch v kuchyňské lince, ale bez výsledku. Teprve potom ji napadlo, že úplně zapoměla na spodní místnost, *bonus*, jak o tom mluvila realitní agentka. Dveře byly lehce nedovřené. Kovové dveře, napadlo Adélu, jako do sklepa, nebo do krytu, se závorou místo zámku. Než vešla, chvíli na zdi marně hledala vypínač. S tichým zaskřípěním otevřela. V místnosti vládla chladná tma, rušená jen odrazem prosklené stěny dole. Stáli tam oba, opření o sklo, a fascinovaně zírali do fosforeskující tmy vnitrobloku.

„Petře!“ vykřikla Adéla. „Helenko! Co tu děláte?“ Rozplakala se úlevou. „Tohle mi už nikdy nedělejte!“ Chytila Helenku do náruče a pevně ji stiskla. Tvrdý odpor dítěte ji překvapil. Jako by držela cizího člověka. Holčička se odtáhla a strnule se otočila zpátky ke sklu dveří.

„Jdeme do postýlky,“ řekla Adéla roztřeseně a vzala Petra za ruku.

„Ne!“ odsekl chlapec a vztekle se ohnal. Pořád se dívá ven, došlo Adéle. I Helenka. Černá silueta osamělého kmene s jasně vyrýsovanou hustou spleť větví a listů vystupovala ze tmy a ostře se odrážela od sametově modrého čtverce oblohy nahoře. Jako když se člověk dívá ze dna komína, zatrnulo Adéle. Ani ve dne, napadlo ji ještě, se vlastně pro to množství listů nedá poznat, jak je ten strom vůbec vysoký.

Ignorovala chlapcův nenávidný pohled a pevně ho uchopila za ruku. „No tak,“ pokusila se. „Je noc, musíte spinkat. Ráno půjdeme do nové školky, Péťo.“

Oba se pořád obrací zpátky, očima úplně přísátí ke sklu. Co tam můžou mít? Znepokojeně vyhlédla do tmy, ale kromě tmavé koruny stromu neviděla nic. Jen na malý okamžik se jí zmocnil divný pocit, jako by mezery mezi větvemi najednou začínaly ztrácet tvar a mizely, jako by se něco velkého pohybovalo vysoko v koruně toho divného stromu, něco tak obrovského a temného, že to až dokázalo zastínit průsvity mezi listím. Nevěřicně zamrkala a přitiskla tvář ke sklu. Větvě se lehounce pokyvovaly jako ve větru a mezi nimi jasně svítila světlá městská obloha.

„Nic,“ řekla s úlevou. „Není tam nic.“ Chytila obě děti do náruče a odnesla je zpátky do postele. Než ulehla vedle nich, klíč od pečlivě zamčených dveří pokoje si pověsila na krk. Jak se tam vůbec dostala Helenka? napadlo ji ještě, než usnula. Sama zatím nechodí, schody by určitě nezvládla. Musel ji tam odnést, určitě, Péťo ji tam musel odnést...

* * *

Následující den se Adéle slil do série hektických činností – odvést podmračeného chlapce do školky, pláčící Helenku odložit ve firemních jeslích a potrást si rukou se spoustou nových lidí, kteří během její krátké mateřské dovolené ve firmě přibyli. K tomu se zdánlivou samozřejmostí převzít spoustu práce, navalené na malém psacím stole vedle počítače. Neměla čas myslet na to, co se přihodilo v noci, a kdyby k sobě byla upřímná, musela by si přiznat, že o tom ani přemýšlet nechce. Bylo nad slunce jasné, že si nemůže dovolit podléhat nějakým pochybným emocím, a pokud chce

zaplatit všechny náklady spojené s bydlením a ostatní výdaje na domácnost a rodinu, bude tu bez řečí pracovat do padnutí, vděčná, že nebyla jako matka malých dětí pomocí nějaké administrativní omezilky vyhozena. Navíc bydlení sehnala komfortní a zázračně levné. A ta místnost dole? Sevřela rty. Tady musí jít nějaké vlastní úzkostné pocity zcela stranou.

* * *

Během odpoledne se prudce ochladilo a spolu se zimou přišel drobný déšť. Po cestě nakoupili a doma Adéla posadila děti přímo před večeří. Jestli to počasí už takhle zůstane, bezradně sáhla na radiátor, doufám, že začnou topit. Stiskla Helenčiny chladné ručičky. Rozhodně by mi neměly hned onemocnět. Rychle navlékla děti do svetřů. Helenka byla protivná a rozmrzelá a v jídlu se oba jen nimrali. Když Adéla sklízela talíře a otočila se k nim zády, chlapec sklouzl ze židle, vyndal Helenku z dětské židličky a proběhl na chodbu. Adéla postřehla, jak si stoupá na botník a soustředěně odsunuje závoru, bylo jí jasné, že na to určitě musel vynaložit velkou sílu. Sledovala nejisté krůčky děvčátka. Už chodí, blesklo jí hlavou, jak najednou ta Helenka chodí, strašně to utíká... Chytila ji těsně nad schody, srdce jí poplašeně tlouklo. Chlapec už byl dole. Otočil se na Adélu a řekl: „Chci si hrát tady!“ Prásklo to jako rozkaz. V první chvíli to Adélu podráždilo a dostala chuť chlapce přehnout přes koleno, aby poznal, co si ještě může dovolit a co už ne, ale ovládla se. Když scházela po schodech s Helenkou v náručí, chvěly se jí nohy. Nesmím to tak prožívat, přesvědčovala se. Nic se vlastně neděje. Vždyť je to dobře, jedna velká místnost, kde si budou bezpečně hrát. Navíc, oproti bytu nahoře, tady v suterénu je

teplo. Kde se tu bere? napadlo Adélu. Není tu žádný radiátor. Možná tady nainstalovali podlahové topení, ano, to bude ono.

Položila holčičku na zem a došla pro hračky. „Vláčky,“ řekla trochu bezmocně, když se vrátila. „Autíčka a lego. Péto,“ zachvěl se jí hlas. „Přinesla jsem ti hračky a Helence taky.“

Stáli nehnutě přede dveřmi, ani se po ní neotočili.

„Jdu ven,“ řekl chlapec. „Budu si hrát venku!“

Ještě se nesrovnal s tátovou náhlou smrtí. Je možné, že i v tak nízkém věku mi ji podvědomě dává za vinu? Adéle se do očí tlačily slzy. „Prší,“ řekla, když rezignovaně otevírala dveře. „Bude vám tam zima.“

Dívala se, jak děti vybíhají na trávník vnitrobloku a usedají pod strom. Zarazilo ji vlhké skleníkové horko. Zdálo se, že venku je ještě mnohem tepleji než v suterénní místnosti. Vysunula krabici s hračkami a natáhla ruku. Vítr asi žene kapky šikmo, uvažovala, a sem dolů už nic nedopadne. Znepokojeně se zahleděla do koruny stromu. Z čeho bere vláhu? Nevypadá, že by tu nějak strádal, a o nějakém zalévání jsme při podpisu smlouvy také nemluvily. Jednou za čas posekat trávník, to bylo všechno.

Vrátila se dovnitř. Měla bych jim sem koupit koberec, aby neseděly na zemi. A nějaké skříňky na hračky. Rozhlédla se. Místnost byla úplně prázdná, jen v šeru vedle schodů stál rozkládací sušák na prádlo. Bude se hodit, napadlo Adélu. Koukám, že si předchozí nájemníci ani všechno neodvezli. Zlehka se dotkla hromádky zapomenutého prádla. Dětské věci, zachvěla se, jako by na ni sáhla smrt. Barevné tričko, ponožky, tepláčky a mikina, jen o něco málo menší, než zrovna nosí Péťa. A dupačky, potlačila záchvěv pronikavé hrůzy. Malý svetřík na miminko.

Půl roku, tři čtvrtě? Věci byly oprané, ale pečlivě složené. Proč tu zůstaly?

Otočila se k otevřeným dveřím. Čtverec skleněné stěny rozrážel tmavé šero uvnitř místnosti. Není tu žádné světlo, došlo Adéle. Žádný vypínač, žádná žárovka nebo zářivka.

Děti ležely venku pod stromem a spaly. Adéla jedno po druhém opatrně odnesla do postele a svlékla. Jsou unavené, napadlo ji. Všichni jsme vyčerpaní, včera jsme toho přece zrovna moc nenaspali. Když přikrývala chlapce, všimla si, že má otevřené oči. „Spinkej,“ pohladila ho. Díval se tak divně, odmítavě a studeně, až z toho Adélu zbolelo u srdce. „Spinkej.“

Zamkla a ulehla na okraj postele s klíčem na krku. Zítra jim v dětském pokoji složím vlastní postýlky, uvažovala v polospánku. To je pak budu zamykat i tam? Přece nemůžu ty děti nervovat svými vlastními úzkostmi. Musím s tím něco udělat, musím...

* * *

Spala tvrdě, za celou noc se neprobudila ani jednou. Teď se rychle posadila, aby zkontrolovala děti. Helenka ležela na břiše s kolínky pod sebou a pravidelně oddechovala. Péťa zaujal pozici na boku, zachumlaný do deky, že mu koukala jen šesulka vlasů. Adéla si s úlevou oddechla. Jsou tady, žádný další noční výlet se nekonal. Zasaťtrala na krku pro klíč a strnula. Přece jsem zamykala a pak jsem si ho pověsila na krk jako včera. Sundala prázdnou šňůrku a popošla ke dveřím. Byly odemčené.

„Péto!“ docela bezohledně chlapce nadzvedla a prošacovala, pak prohlédla i holčičku. Projela celé lůžko, vyklepala deky, polštáře, prostěradla. Chlapcovy oči ji z postele chladně sledovaly. Vzдалa to. Možná jsem nezamkla, nalhávala si, možná se mi to jen zdálo

a nejspíš za všechno může ta nezvladatelná únava po stěhování.

Byly tam, napadlo ji, když usadila děti ke stolu a podívala se do předsíně. Botník je nakřivo, jak si ho Petr přistavil, aby dosáhl na závoru. Udělalo se jí nevolno. Prošla bytem a zjistila, že všechny klíče od vnitřních dveří jsou pryč.

Děti nejdly, seděly na židličkách a ostražitě si Adélu měřily. Zvířátka v kleci. Adéla polkla slzy. Nebudu je k ničemu nutit, pomyslela si zoufale. Tohle všechno se časem spraví. Jsou to přece moje děti. Nechci je ztratit. Jejich prázdné odtahité pohledy ji plnily bezmocnou hrůzou.

„Dobře,“ řekla těžce. „Ale jenom se mnou, když budu mít čas.“ Vezmu si tam nějakou práci, pomyslela si. V kanceláři toho mám až nad hlavu, aspoň si něco nadělám. Sama tomu nevěřila.

* * *

Koncem týdne přestala Helenka pít mléko. Děti jedly špatně vlastně hned od nastěhování. Adéla to nejdřív přičítala stresu ze změny školky a u Helenky nástupu do jeslí a snažila se je nenutit, ale teď...

Hubnou, napadlo ji poděšeně. Seděla na schodech v suterénu s notebookem na kolenou, ale nepracovala. Teplo v místnosti ji doslova paralyzovalo. Opřela se o zábradlí a unaveně sledovala děti, jak se povalují pod stromem ve vnitrobloku. Tvářičky se jim protahovaly, začínaly mít ostré špičaté rysy, i oči mají nějak jiné, možná je to tím, jak se dívají. Poslední dobou už si hrály jen pod stromem a kde trávily noci, Adéla raději nezkoumala. Sama se večer marně bránila únavě, usínala okamžitě po ulehnutí a spala jako zabitá. Ráno nacházela oba v jejich postýlkách a to jí stačilo.

Vnitroblok

Vlastně si už ani nehrají, došlo Adéle s pocitem závratí. Jen leží na trávniku a zírají do koruny stromu. Pospávají.

Vstala a prošla dveřmi. Vlhké vedro jí na chvíli skoro vzalo dech. Teplota uvnitř vnitrobloku neustále stoupala. Ten den, co jsme se nastěhovali, vybavila si, tu takové horko docela jistě nebylo. Vždyť venku začíná podzim, i tady by se logicky mělo ochladit a ten strom, podívala se nenávistně nahoru, by měl už dávno začít žloutnout. Zvedla holčičku, zdála se jí najednou tak lehoučká. Ty vyzábělé nožičky a ruce. Dlouho jsem jí nestříhala nehty, uvědomila si Adéla. Má je tak dlouhé, že se jí na konečcích úplně ohýbají. Jako drápky.

Sledovala Helenčin pohled, neustále upřený do koruny stromu, ale mimo hustého tmavě zeleného listí neviděla nic. Počkat! Zaklonila hlavu a pozorně prohlížela malou věc, co se pomalinku pohupovala mezi nejvyššími větvemi. Bože, to snad... Vysoko v koruně stromu visela malá dětská botička zachycená koncem suchého zipu za tenkou větev. Adéla se zapotácěla. Jak se tam dostala, do takové výšky?

Házely ji po sobě, uklidňovala se. Před námi tu určitě také musely bydlet děti, prostě si hrály a... Pět metrů, je to minimálně pět metrů. Které malé dítě dokáže takhle hodit? Ale jak jinak by se tam dostala? Žaludek jí sevřela studená iracionální hrůza. Rychle popadla protestující děti a odnesla je nahoru.

* * *

„Nechce chodit ven,“ řekla učitelka, když Adéle následující pondělí předávala Pětu. „Zalézá do tmavých koutů. S nikým nekomunikuje a vůbec nic tady nejl. Jak je to dlouho,“ podívala se pátravě na Adélu, „co přestal mluvit?“

Nevím, uvědomila si Adéla s hrůzou. Já nevím. Vlastně doma vůbec nemluví, dokonce ani s Helenkou ne.

„Jen když se mu něco nelíbí, vydává takové skřeky, jako zvíře nebo jako hluchoněmé dítě,“ pokračovala učitelka.

„Je to pro něho těžké,“ zašeptala zdrceně Adéla. „Velmi na otci lpěl.“

„Měla byste vyhledat dětského psychiatra,“ řekla učitelka. Možná i toho pro dospělé, pomyslela si s pohledem na Adélu. „Dám vám na jednoho dobrého kontakt.“

* * *

Když procházeli parkem, Petr se na chvíli zanořil do trávníku vedle cesty, vytáhl dva hlemýždě a jednoho podal do kočárku Helence. „Co to děláš? Co to, kurva, děláš?!“ vykřikla šokovaně Adéla.

Chlapec jí věnoval studeně lhostejný pohled a otočil se k ní zády.

Tohle přece nemůže být pravda, to se mi jen zdá, opakovala si, když vytahovala z kočárku prázdnou rozmačkanou ulitu. Pak se otočila stranou a zvracela. Cestou domů se zastavila v železářství a koupila sekeru.

V kuchyni vyndala z tašky maso na řízky a položila ho na prkénko. V zátylku cítila bodavé pohledy Petra i Helenky, stáli těsně za jejími zády a zírali na ni očima podobnými malým černým knoflíkům. Otočila se, aby sáhla do skříňky pro papírové utěrky, a když se podívala zpátky, byla linka prázdná.

„Petře,“ hlesla a sáhla po chlapci. Zasyčel. V pootevřených ústech se mu leskly ostré konečky zubů. Ucukla. Zoubky, napadlo ji zmateně. Už i Helenka

Vnitroblok

jich má plnou pusou, a to je jí teprve rok. Nepřítomně sebrala ze stolu sáček od masa a vyhodila ho do koše.

* * *

Neusnu, umiňovala si, dneska neusnu. Seděla v kuchyni u stolu a čekala. Když si byla jistá, že děti opravdu spí, vytáhla z nákupní tašky sekeru.

V suterénu byla úplná tma. Pološero ve vnitrobloku se mihotavě chvělo jako voda za sklem akvária. Překonala nával nevolnosti a došla ke stromu. Horko jí ucpávalo nos a tisklo dýchací cesty, měla pocit, že se udusí. Jako někde v tropech, napadlo ji. Jako v nějakém odporném obrovském *inkubátoru*.

Přiklekla ke kmeni a napřáhla sekeru. Jasně cítila, jak se ve větvích vysoko nad její hlavou něco neznatelně pohnulo. Nesmím zvednout hlavu. Nebojím se.

Dole u paty kmene teď jasně viděla zhojenou stopu po záseku. Někdo už to musel zkusit, došlo jí. A nepovedlo se mu to.

Cítila, že se jí začínají klepat ruce. Dokončím to. Musím to udělat. Musím.

Sekla. Sekera se zabořila do svrchní vrstvy kůry a odskočila. Adéle se zvedl žaludek. Mžitky před očima. Něco temného bez viditelného tvaru rychle klouzalo mezi větvemi po kmeni dolů. Vykřikla. Se sekerou v ruce z posledních sil vběhla do suterénu a zavřela za sebou dveře. Plechové schody. Kovové dveře nahoře, dveře do krytu. Zastrčila závoru.

Instinktivně rozsvítila všechna světla. Předsín. Kuchyně. Ložnice. U dveří dětského pokoje se zarazila a pohlédla na sekeru. Ostří bylo pokryté hustou tmavou tekutinou. Jako krev, napadlo Adélu. Temně zelená mazlavá hmota lepila prsty a nepřírozeně páchla. Dveře od pokojíčku byly pootevřené. Vešla, ale nerozsvítila.

Děti seděly na postýlkách, oči se jim v šeru matně leskly. Zavřela dveře a se sekerou v ruce se před ně posadila. „Nikam!“ vyštěkla. „Nikam nepůjdete.“

Mlčely.

Měla pocit, že se jí vysmívají. „Neusnu,“ řekla. Cítila, že se třese. „Nikam,“ opakovala hihňavě. Smála se. Nemohla přestat, neustále se smála, potichu, nezvladatelně a roztřeseně. Opřela se zády o dveře.

Pořád zírají, došlo jí. Pořád.

„Lehnout!“ zaječela. „Lehnout!“

Nezavřu oči, ubezpečovala se. Nezavřu...

Vstala, chvíli nevěděla, kde je. Po paměti našla na zdi vypínač a rozsvítila. Pokoj byl prázdný. Chvíli stála s hlavou v dlaních a pokoušela se vybavit si sled posledních událostí. Nikde neviděla sekeru. Prošla všechny místnosti. Po dětech nepátrala, bylo jí jasné, kde jsou. Hledala zbraň.

Zvuk tekoucí vody ji dovedl do koupelny. Protéká záchod, napadlo ji. Odstrčila kryt nádržky na vodu a sáhla dovnitř. Byla tam. Zelená hmota už se smyla, ale zanechala po sobě na ostří velké rezavé fleky. Adéla zavřela oči. Nahmatala ještě něco. Když ruku vytáhla, svírala v dlaní dva ze ztracených klíčů. Vstala a zamířila do suterénu. Sekeru nechala ležet vedle mísy.

* * *

Děti stály přímo pod stromem. Nedívala se jim do očí, rychle je popadla, každé jednou rukou, a přitiskla si je k bokům. Zmítaly se jako malí hadi a divoce kolem sebe kopaly. Chlapec ječel a zakusoval se Adéle do dlaně a do předloktí. Ignorovala bolest, zabouchla a proběhla suterénem po schodech až nahoru.

Prudkým kopancem zavřela dveře a teprve potom upustila děti na podlahu. Zastrčit závoru. Skříň, nacpat ji před vchod. Až teď se jí povedlo znovu chytit chlapce, který kolem sebe neustále chňapal, a vrazil mu pár facek. „Přestaň! Přestaň!“

Biju svoje dítě, napadlo ji otřeseně. Já *biju svoje dítě*. Po pokousané ruce jí čůrkem stékala krev. Vytáhla ze šuplíku utěrku a pevně ji stáhla. Bundičku s kapucí pro Pétu. Holinky. Neodporoval. Rychle doobléct Helenku. Kabelku kolem krku. Proběhla předsíní, Helenku pevně sevřenou v náručí, Petra vláčela za ruku. Když zabouchla dveře, slyšela, jak se dole v suterénu tříští sklo.

* * *

Musím se držet na světle, napadlo ji na tramvajové zastávce kousek od domu. Světlo je paralyzuje. A ta věc tam, ohlédla se zpátky, ta ho nesnáší docela určitě. Posunula se přímo pod zářivku. Chlapec stál docela krotce, ani Helenka už se nevzpouzela. Oba měli zavřené oči.

Co teď? projelo Adéle hlavou. Co teď, probůh, budu dělat? Nastoupila s dětmi do tramvaje a s úlevou konstatovala, že kromě jediného spícího bezdomovce v ní jsou úplně sami.

Musíme nějak vydržet do rána. V nočních tramvajích, v autobusech, na nádraží. Všude, kde se svítí a není tam moc lidí. Přestupovat. Nesmím s nimi zůstat dlouho na jednom místě, abychom nebyli nápadní. Rodina na cestě, nic neobvyklého. Doufala, že si nikdo nevšimne chlapcových zamazaných domácích tepláček nebo Helenčiných bosých nožiček. Vytáhla kapesník a otřela Pétovi krev z tváře. V ruce jí škubalo a znepokojeně sledovala, že jí dělá

problém ohnout prsty. Nejspíš mi musel prokousnout dlaň, napadlo ji. To vyřeším později. V tuhle chvíli je hlavní přečkat noc.

* * *

„Nenechávejte ho samotného,“ řekla učitelce, když jí ráno Petra předávala. „V noci měl záchvat.“ Na poslední chvíli schovala pokousanou ruku. „Na zítra jsme objednáni na vyšetření. Lékař mi řekl, že ho za žádnou cenu nemám nechat zalézat do tmy. Musí se držet pořád na světle.“

„Rozumím,“ řekla učitelka. „Ohlídám to. Jsem ráda, že jste se konečně rozhodla s tím něco dělat.“

Adéla pohladila Petra po hlavě a pomalu odešla. Cítila, že ji učitelka sleduje, a ovládala se. Nikdo nesmí nic poznat. Byla k smrti vyčerpaná, ale pořád dokázala zachovávat chladnou hlavu. Než odevzdala Helenku v jeslích, koupila jí ve vedlejším supermarketu nové botičky. „Měla by být co nejvíc na sluníčku,“ stihla poučit sestru. „Paní doktorka zjistila, že trpí avitaminózou.“ Teprve pak odešla do práce.

„Pes,“ vysvětlila kolegyni ruku omotanou zakrváceným ručníkem. „Ráno, když jsme vycházeli z domu. Chránila jsem děti.“ Strhla nad umyvadlem látku a rány začaly okamžitě znovu krváčet. „Kriste,“ vydechla kolegyně. „Co to bylo za čokla? Nahlásila jsi to vůbec?“

„Je to pořešený,“ řekla Adéla. „Vezmu si dovolenou, nechám si to zašít.“ Předloktí měla celé potrhane a dlaň prokousnutou úplně naskrz. Cítila, jak prsty pomalu tuhnou. Jestli s tím nic neudělá, asi už je v životě normálně nesevře. Omyla ránu vodou a polila pořádnou dávkou jodové tinktury. Ovázat. Naštěstí je podniková lékárníčka dobře vybavená.

V kanceláři chvíli lovila v počítači a pak napsala e-mail správci budovy.

Jedu s dětmi na dovolenou, bylo toho na ně moc a potřebují si oddechnout. Sehnala jsem výborný last minute do Bulharska, snad autobus přežijí ve zdraví. Nájem máte zaplacený dopředu. Prosím, občas vyvětrejte a zkontrolujte byt.

Sáhla do šuplíku vedle stolu. Teď si blahořečila, že po epizodě s klíči odnesla veškeré doklady dětí včetně pasů do práce. Chvíli na ně zamyšleně hleděla a pak je uložila do kabelky. Bulharsko. Doufám, že to sežerou.

„Jdu k lékaři,“ oznámila. „A příštích čtrnáct dní si беру dovolenou, než se mi to trochu zahojí.“

U Vietnamců koupila malý kufr na kolečkách, několik dětských triček, spodní prádlo, kalhoty, botičky. Šaty a toaletní potřeby pro sebe. Baterku. Halogenku, co svítí, až oslepuje, tu pro všechny případy. Dvě lahvičky sladké šťávy pro děti. Seděla v parku a mačkala mezi utrženými listy papíru analgetika, která vyžebrała v lékárně ke gáze a dezinfekci. „Proti bolesti, víte? Ta ruka...“ Opatrně, aby toho tam nedala moc, ale zase ne málo. Poletí v noci, v žádném případě nesmějí zůstat vzhůru. Opsala si pár důležitých telefonních čísel a cestou z parku hodila mobil do kanálu. Nemohla si dovolit nechat cokoli náhodě.

Odpoledne vyzvedla Helenku i Petra a objednaným taxíkem odjeli na letiště. Využila posledních paprsků slunce a před odbavovací halou nalila do otupělých dětí připravený roztok. Pořád odmítaly otevřít oči. Na jak dlouho to může zabrat? přemítala. Modlila se, aby to bylo až do rozednění.

Jižní Itálie, pomyslela si s pohledem na moře. Je krásná. *Slunná*. Měla jsem štěstí na úplně malinký rodinný penzion. A majitelka má ráda děti.

Přišly o otce, vysvětlila jí lámanou angličtinou. Smutek, big sorrow. Stará Italka, moc toho nenamluví, tou svojí směsicí italštiny, angličtiny a němčiny. Nic nezkoumala. Tady oni do pořádku, řekla. Brzo all right.

Každé ráno brala Adéla děti na pobřeží a skoro je nepouštěla ze sluníčka. Chlapec zpočátku vrčel jako pes a choulil se do klubička s hlavou zabořenou mezi kolena, ale třetí den se přestal schovávat, a dokonce si namočil nohy ve vodě. Život pochází z moře, uvažovala Adéla, a potřebuje slunce. Sbírala mušle a hladké kamínky a na noc jimi dětem obkládala postele. Hned první den nakoupila spoustu svíček a se setměním je rozsvícené rozestavěla kolem celého pokoje.

Po týdnu začaly děti konečně normálně jíst. Cpaly se těstovinami se sýrem a Adéla dojatě sledovala, jak v nich ty velké porce mizí. S úlevou si všimla, že už nevyhledávají stín. Celé dny se cákaly na mělčině u břehu a byly hnědé jako koblížky. Adéla opatrně mácela poraněnou ruku v mořské vodě a rány se pomalu začínaly zatahovat, jen prsty už nesevřela. Bylo jí to jedno. Uzdravují se.

Jiří moře miloval. Potápěl se, vždycky rád riskoval. Často jsem se o něj bála. Nikdy by mě nenapadlo, že ho jednou přímo na chodníku sejme ožralej idiot, jakej nemá za volantem co dělat.

„Maminko,“ řekl Petr. „Koukni, co jsem našel. Ta je pro tebe.“ Položil Adéle do dlaně krásnou žíhanou lasturu. Měla pocit, že přímo vidí, jak se poslední

temné vlákno, které jako lepkavá pavučina hochá poutalo s něčím daleko odsud, ve tmě vnitrobloku, přetrhlo. Přitiskla ho k sobě a rozplakala se.

„Myslela jsem,“ řekla pomalu stará Italka, „že by měla zavolat police, když vy sem přijela.“ Usmála se. „Ale I saw, vám stalo něco špatného, něco too evil. Vy moc ráda vaše děti. Vy tady schovaní. Můžete zůstat, jak dlouho chtěla, Adéla.“

* * *

Byla šťastná, že se děti zotavují, ale se znepokojením sledovala, jak rychle jí docházejí peníze. Pár dní a bude konec. Co se stane, až se vrátíme? A můžu se tam vůbec vrátit? Vždyť vlastně nemám kam jít. Děti jsou v pořádku, přesvědčovala sama sebe. Spravily se, komunikují. Možná to celé byla jen moje vina, *moje* totální paranoia. Následek všech těch starostí po Jiřího smrti. Nic z toho se určitě ve skutečnosti nestalo.

Měla bych se podívat na internet, napadlo ji. Zjistit, co se u nás děje. Jak dlouho už jsem neotevřela e-mailovou schránku?

Vzala děti do kavárny na pobřeží, a zatímco se ládovaly zmrzlinou, nacpala pár drobných do kasičky u počítače a připojila se na internet.

... napište, kdy se vrátíte, abychom Vám v bytě pustili topení. Pravidelně ho kontroluji, vše je v pořádku, jen dole v suterénu jsme museli přesklít jednu tabuli, nejspíš tam zabloudil nějaký pták a narazil do skla, v bytě se rozhodně nic neztratilo...

Ještě otevřela spam, aby se ujistila, že nic nevynechala. Co to je, sakra? Kdy jsem si ji mohla hodit do spamu?

Magda, moje nejlepší kamarádka, tak dlouho už jsme se neviděly, vlastně od té doby, co se odstěhovala do Španělska.

Adélo, psala, hodně mě znepokojuje, že se neozýváš ani mi neodpovídáš. Jste všichni v pořádku? Doneslo se mi, kam ses i s dětmi přestěhovala, a trochu mi to dělá starosti. V tom bloku domů je jeden byt, kde bych tě opravdu nerada viděla. Víím, že něco takového by byla velká náhoda, ale přesto ti o tom musím něco napsat. Je to jediná bytová jednotka, ke které patří něco jako sute-rénní zahrádka uprostřed ostatních domů. Tráva a jeden strom. Na první pohled to vypadá lákavě. Bydlela tam přítelkyně mé švagrové s dětmi jen o málo menšími než ty tvoje. Taky kluk a holka. Krátce po nastěhování se všichni začali chovat hodně divně. Děti vypadaly přinejmenším nemocně. Ona o tom s nikým nechtěla mluvit. Pak je najednou vzala na dovolenou, zničehonic, uprostřed podzimů. Když po dvou týdnech přiletěli zpátky, uložila je do postýlek, nalila si skleničku a usnula. Ráno byly děti pryč. Dveře prý měla zamčené, jen vchod do vnitrobloku zůstal otevřený, ale odtamtud je přece nikdo ukrást nemohl. Ona se tam vrátila, když všechno sepsali, vůbec nevycházela ven, nechodila do práce, nejedla ani nepila. Seděla dole a čekala. Po týdnu si pro ni dojeli a odvezli ji do blázince. Tuším, že v něm asi po dalších dvou týdnech zemřela. Nechci tě nijak strašit, ale myslím si, že tohle rozhodně není místo vhodné pro bydlení s dětmi. Ono se možná neříká nadarmo, že každý velký developer se musí upsat ďáblu, aby na trhu uspěl, zvlášť když staví na kopci, kde bylo dříve nepochybně kultovní místo.

„Kultovní místo,“ zašeptala Adéla. „Upsat se.“ Vzpomněla si na smlouvu na dně kuchyňského šuplíku.

Vnitroblok

Ozvi se mi, pokračovala Magda. Můžeš s dětmi přiletět sem za mnou. Nějaká práce se tu pro tebe vždycky najde. Letenky ti koupím, vrátíš mi to, až budeš mít z čeho...

Vypadají tak dobře. Adéla seděla u postýlek a pozorovala klidné výrazy spících dětí. Měkké světlo svíček se zlatě třpytilo na jejich opálených čelech a znovu zaoblených tvářích. Sluncem vyšisované vlásky měly skoro bílé. Holčička držela v sevřené pěsti velké naružovělou mušli. Celé odpoledne si ji lepila na ucho a poslouchala zvuk moře.

„Nic se vám nestane,“ zašeptala Adéla. „To *nikdy* nedovolím. Dokud budu žít...“

* * *

„Bez příplatku,“ řekla agentka. „Jenom tenhle byt. Máte pěkné děti,“ otočila se podlézavě na ženu po svém boku. „Dvojčata?“

„Ano,“ pousmála se žena. „Je jim pět.“

„Kluk a holčička,“ přeměřila si je agentka. „Ta nejlepší kombinace.“ Pomalu otevřela dveře do vnitrobloku.

„Sama se přesvědčte. Dokonalé. Naprosto bezpečné místo uvnitř velkoměsta.“ Zacinkala svazkem klíčů.

„Jak říkám – *bonus*.“

Vážka

Karin Novotná

Čekala jsem na něj, i když jsem si to odmítala přiznat. Spěšný pohled na telefon mi prozradil, že se mi Mick nenamáhal napsat ani chabou výmluvu, proč nedorazil. Nic.

Tak ať si nasere.

V klubu to hučelo jako v úlu, čepovala jsem jedno pivo za druhým a doufala, že co nevidět začnou hrát a já se budu moct taky nadechnout čerstvého vzduchu. Konečně se dav natlačil k pódiu. Kývla jsem na druhou barmanku a ta mi kývla nazpátek. Znamenalo to jediné: Jen si běž na cigaretku, já to tu ohlídám. Vyhopsala jsem schody a přistihla se, že se vlním v rytmu písničky, která byla slyšet až ven.

Čerstvý vzduch. Nádhera. I v tuhle hodinu bylo dost teplo, takže v klubu to připomínalo peklo. Ze zadní kapsy kalhot jsem vydolovala zmačkanou krabičku cigaret a poslední si vsunula mezi rty. Zapálila jsem si a vzhlédla k obloze. K dokonalosti chybělo jediný – kluk s různobarevněma očima jménem Mick.

* * *

Mick byl vlastně úplně obyčejnej Michal a naštěstí si s frontmanem Rolling Stones nebyl ani moc podobnej. Na první pohled byl Mick tvrdák. Vytáhlej, hubenej, oholenej (díky bohu, hipsteři mi už lezli krkem). Na hlavě tmavej rozčuch a ty oči... jedno modrý a druhý zelený. Toho si holka hned všimne. Problémovej kluk. Přesně tyhle typy ženský zachraňjou. Mě nevyjímaje.

Seznámili jsme se tady v klubu. Každý pátek a víkend jsem pracovala za barem a poslouchala většinou dobrou muziku.

„Co to bude?“ kývla jsem na něj tenkrát, když se lokty v kožený bundě poprvý opřel o ulepenej barovej pult.

Poručil si zázvorový pivo a poklepal dnem zapalovače o desku baru. Tohle si nikdo moc nedával, ale nechala jsem si to pro sebe. Když jsem si brala drobný, musel si všimnout mých tetování. Nemám jich zrovna málo, ale zjevně ho zaujala vážka na předloktí.

„Pěkná kérka,“ pohodil hlavou směrem k mojí ruce.

„Hm, dík.“

Sundal si bundu a v tu chvíli jsem pochopila. I jeho předloktí zdobila vážka. Sice jiná, ale na úplně stejným místě. Jestli věříte na znamení, tak mi musíte dát za pravdu, že tohle určitě jedno z nich bylo.

Usmála jsem se.

„Bože, ty seš hezká, když se směješ,“ řekl a napil se, aby schoval rozpaky za sklenici.

„Já vím, proto si to šetřím na zvláštní příležitosti,“ odpověděla jsem.

Přikývl.

„Ještě jsem tě tady neviděla, seš fanda...“ dolovala jsem narychlo z hlavy název kapely, co zrovna hrála.

„Positive?“ pomohl mi. „Nejsou špatní, ale cíleně jsem na ně nešel,“ odmlčel se. „Hrajem hned po nich.“ Ohlídl se přes rameno na skupinku kluků, co na něj cosi pořvávali z kožených sedaček. „Slíbil jsem jim rundu. Dej mi, prosím tě, čtyři rumy... a prozrad' mi svý jméno.“

Natáhla jsem se pro láhev a nalila čtyři panáky, i když kluků bylo v kapele pět. Myslela jsem si, že jeden z nich řídí. Až později jsem zjistila, že ten, kdo se tvrdýmu snaží vyhýbat, je on.

„Vanda a ty?“

„Jsem Mick. Dík,“ usmál se koutkem úst a zamířil za kamarády. Stačily dvě minuty na to, aby mi zamotal hlavu. To ty jeho oči a pohled rozervanýho básníka. Šlo to se mnou z kopce od okamžiku, co se usadil na barovou stoličku.

* * *

Takže když o pár týdnů později nedorazil do klubu, ačkoli to slíbil, byla jsem docela naštvaná. Vídali jsme se pravidelně každé pátek a v sobotu večer, když jsem dělala za barem. A taky mě párkrát vytáhl v týdnu na kafe nebo procházku.

Když jsem pak po zavíračce zamykala, začala jsem se regulérně bát, jestli se mu něco nestalo, a pak... pak jsem o něj málem zakopla. Seděl před klubem na schodech, cigáro mu svítilo u pusy a nosem vypouštěl kouř.

„Čau,“ pozdravila jsem a zůstala nad ním stát s rukama zkříženýma před tělem. Všimla jsem si, že má vedle boty rozpitou láhev whisky. Paráda. Přisedla jsem k němu a napila se.

„Myslela jsem, že tvrdej nepiješ,“ rýpla jsem si.

„Jsou dny, kdy mám v sobě tolik bolesti, že kdybych se nenapil, udělal bych něco mnohem horšího,“ odvětil. Zahodil nedopalek cigarety na chodník a rovnou vytáhl z krabičky další dvě. Jednu mi podal a galantně mi připálil.

„Tak proč jsi nepřišel dřív? Mohli jsme hodit řeč a třeba bych tě přivedla na jiný myšlenky.“

Trpce se zasmál a zavrtěl hlavou. „Vando Švando, je tolik věcí, co o mně ještě nevíš... Pár let zpátky jsem v tom celkem lítal. Teď jsem už rok čistej, ale není den, abych na to nemyslel. Aby se mi nechtělo

před vším utýct. Jsou věci, který se staly, a prostě jen tak nezmizej, nesem si je v sobě už napořád," vzdychl a natáhl se po láhvi, ale byla jsem rychlejší. Postavila jsem ji tak, aby na ni nedosáhl, a zamyslela se nad tím, co říkal. Měl pravdu, netušila jsem, jakou Pandořinu skříňku v sobě má, ale dobře jsem věděla o své vlastní.

„Většina z nás si v sobě něco nese," odmlčela jsem se.

„Vším jsem si.“

Zadívala jsem se mu do očí. Všiml si jizev? Potřebovala jsem tenkrát cítit, že si o svém těle konečně rozhoduju jen já sama, a bolest byla lék – přehlušila všechno ostatní a vyhnala obrazy z mé hlavy zase tam, kam patřily.

„Nesoudím tě. Jak říkáš, seš čistej a to je obrovskej úspěch–“

Přerušil mě. „Víš, co znamená ta vážka?“ píchl ukazováčkem do obrázku na předloktí.

Pokřčila jsem rameny. Ve filozofických debatách měl navrch.

„Symbolizuje znovuzrození, obnovu po velký ztrátě... Měl jsem staršího bráchu, zabil se na motorce, když mi bylo deset. Máma se sesypala a táta se s ní rozvedl. Samozřejmě mě dostal do péče, ale byl tak úzkostnej... nedalo se v tom dýchat.“

„To je hrozný," zašeptala jsem.

Pokřčil rameny. „Hrozný... Už si bráchu skoro nepamatuju, a přitom to definovalo veškerý můj další život. Všechny zákazy, ze školy rovnou domů... Nakonec jsem šel v pubertě k mámě. Tam to bylo volnější, asi proto, že chlastala. Chyt jsem se blbý party... Dělal jsem děsný věci, když jsem bral. A chci se toho zbavit.“

„Jak jako?“

„Slyšelas o Druhém břehu? Předpokládám, že jo. Reklama na mě teď vyskakuje, kdykoli otevřu počítač. Dost jsem o tom přemýšlel a chci do toho jít.“

„Co? Zbláznil ses?“ vytřeštila jsem oči. Měl pravdu, o Druhém břehu jsem slyšela a přišlo mi to šílený. Zdravotní středisko, ve kterém lékaři uváděli lidi do klinický smrti, aby je po pár minutách znovu oživil. Riskantní, v rozporu s Hippokratovou přísahou a lékařskými zásadami, a přitom legální.

„Maj to pod kontrolou, jsou to doktoři a ví, co dělaj. Už se dlouho nestalo, že by se jim nepodařilo někoho vrátit. Čet jsem diskuze těch, co to zkusili. Je to přesně to, co potřebuju. Restart počítače, chápeš?“

„Jakej restart? Vždyť je to vlastně vražda,“ zavrtila jsem hlavou. Taky jsem dost pochybovala o tom, že by se někde veřejně chlubil tím, že někoho v podstatě zabili. Ne v podstatě. Úplně.

„Houby. Výzkumy dokazují, že lidi, co tohle podstoupili, se zbavili předchozích závislostí a traumat. Je to jako začít s čistým štítem. Předpokládají, že je to tím, jak se při klinické smrti vypíná srdce, dýchání a mozek.“

„Ses zbláznil! Co když se neprobudíš? Nebo budeš mít trvalý následky...“

„Žijem v moderní době. Uznávám, chyby se stávají, ale neříkej mi, že tě to samotnou nefascinuje. Zjistit, co je vlastně na druhý straně. Nakouknout tam a pak se vrátit.“ V očích mu jiskřilo.

„Tak si zajdi na hypnózu, tam ti taky pomůžou se strachama a závislostma. A neumřeš při tom!“ Zdůraznila jsem poslední větu, aby pochopil, že až tak volnomyšlenkářská nejsem.

„Promiň, už jsem rozhodnutej. Poslal jsem přihlášku a zaplatil zálohu. Jsem mladej. Tělo mám

možná trochu zhuntovaný, ale jestli neprojdou vstupním vyšetřením, tak mě stejně dál nepustěj.“

„Seš magor,“ procedila jsem skrz zuby a bojovala s nutkáním ho obejmout, nebo praštit. Nebo udělat cokoli, jen aby si tuhle kravinu rozmyslel.

„Vando, chtěl jsem tě poprosit–“

„Na to ani nemysli!“ vyštěkla jsem.

„Nechci tam jít sám,“ udělal prosebný obličej.

„Tak tam nechod' vůbec,“ odpálkovala jsem ho. „To se mám jako dívat, jak tě nejdřív zabijou, a pak doufat, že tě zvládnou oživit? Ty se možná zbavíš traumat, ale já budu rvát ze spaní dalších pár let. Mám dost starostí se svou hlavou.“

„Krucí, Vando, viděl jsem tvý ruce, tak mi netvrď, že nechápeš, proč to chci zkusit. Vlastně tím dělám službu vědě, to je paráda, ne?“

* * *

Měl jen pár tejdnu na to, aby se připravil „na dobrodružství“, jak tomu říkal. A připravoval se pečlivě. Pokaždé, když jsem k němu přišla, měl na nočním stolku jinou knihu od Moodyho nebo Jakobyho, ze kterých mi pak předčítal pasáže, co ho zaujaly. Začal cvičit, prý proto, aby posílil srdce a zákrok zvládl.

„Říkám si, že bych tam třeba mohl potkat bráchu nebo babičku,“ uvažoval, zatímco jsme stáli na balkoně jen ve spodním prádle a dělili se o cigaretu. Posunuli jsme náš vztah dál a já pořád doufala, že si Mick na poslední chvíli tu blbost s Druhým břehem rozmyslí. Jenže čím víc o tom četl, tím víc ho to zajímalo.

„Jasně, nebo uvidíš duhu a jednorožce,“ rýpla jsem si do něj. „Nebo taky Danteho peklo, a až se vzbudíš, budeš mít ohořelou prdel.“

Usmál se. „Moody specifikoval nějaký společný znaky, který zažili všichni umírající. Peklo neexistuje. Skoro se bojím, že až uvidím tunel se světlem na konci, tak si jenom řeknu: Aha, no to jsem čekal,“ zasmál se.

Zavrtěla jsem hlavou. „Ty seš strašnej.“ Ale nemyslela jsem si to. „Mám tě ráda a chce se mi rvát při pomýšlení, že tam budu jen tak stát a přihlížet... Víš vůbec, co po mně chceš?!“

„Vím. Ale taky vím, že nejsi žádná křehká květinka,“ políbil mě na odhalený rameno.

* * *

Mick nesměl před zákrokem kouřit, takže jsem si ani já nezapálila, abych ho neuvedla v pokušení. Žaludek jsem měla jak na vodě, točila se mi hlava a nejraději bych ho zamkla v bytě, ale nebyla jsem ten typ holky.

Pokoj v institutu mi připadal překvapivě útulně zařízený, i když vzhledem k tomu, kolik tahle sranda stála, by mě to překvapovat nemělo. Sedla jsem si do ušáku, abych nepřekážela. Mick si uložil věci do skříně a část dne si „užíval“ sérii předoperačních vyšetření.

Nakonec se svlékl jen do trenek a sestra mu připevnila na hlavu snímače, další na prst, pak EKG elektrody na hrudník... Za chvíli jsem ho ve spleti drátů skoro neviděla. Monitory pípaly, křivky létaly nahoru a dolů, čísla blikala a všechno bylo připraveno na velké finále. Sestra odešla pro doktory a my měli poslední možnost se rozloučit.

„Pojď sem, pus,“ zašeptal Mick.

Vstala jsem z křesla a chytila ho za studenou ruku. „Ještě si to můžeš rozmyslet. Pojďme domů,“ škemrala jsem. Mohli to tu vymalovat na zeleno a postavit na

okno vonné svíčky, ale nemohli přebít ten hnusný nemocniční pach ani přehlušit pípající přístroje. Bylo mi z toho zle.

Zavrtěl hlavou. „Chci s tím vším skoncovat a chci, abys mě mohla představit rodičům. Chci se o tebe starat a nemít strach, že do toho zas spadnu. Že mě to zas ovládne.“

„Víš co, Micku? Myslím si, že to jsou kecy.“

Usmál se. „Je vidět, že mě znáš. Fajn... jsem taky děsně zvědavěj, co je na druhý straně, a nechce se mi čekat, až budu moc starej na to, aby to šlo vrátit zpátky.“

Nadechla jsem se, abych mu odpověděla, jenže v tu chvíli vešla sestra a za ní zástup lékařů. Kývla jsem na pozdrav a ustoupila o pár kroků od postele.

Přednosta, prošedivělý muž, z něhož vyzařovala aura klidu, ještě než medovým hlasem promluvil, podal Mickovi ruku. „Dobrý den, jsem doktor Eckhardt. Takže pane Kerte, jak se cítíte?“

„Ehm, dobře,“ odkašlal si.

„To rád slyším. Dnes žádná cigareta?“

Mick zavrtěl hlavou.

„Budete chtít před zákrokem něco na uklidnění?“

„Ne, jsem v pohodě,“ odpověděl. To já bych si klidně dejchla, ale nikdo se mě neptal.

„Dobře, pokud nemáte žádné otázky, můžeme začít,“ usmál se doktor a položil na okamžik ruku Mickovi na rameno. Skousla jsem si spodní ret a doufala, že příští minuty nebudou ty nejdelší v mém životě.

Viděla jsem, jak sestra podává lékaři injekci s průhlednou kapalinou, krátký pohled na monitor, lůžko do lehu a aplikace látky do krevního řečiště. Teď už se nedalo nic dělat.

Mick jen zatnul pěsti a pak se monitor rozeřval.

Hodnoty klesaly závratnou rychlostí, až zůstala křivka srdeční akce úplně rovná. Doktor začal počítat.

Jedna, dva, tři... Mickova kůže mi bělala přímo před očima.

Nástěnné hodiny ukazovaly 10:35.

Čas smrti.

Dvacet.

Nehybné tělo. Doktor se otočil k sestře, aby mu podala další stříkačku. Defibrilátor už byl připravený, maska taky.

Čtyřicet.

Byla mi zima, choulila jsem se do sebe, ale nepřestávala je sledovat.

Začali s ožíváním. Bylo to jako v těch doktor-ských seriálech. Stlačovali mu hrudník tak hluboko, že jsem se bála, že ho rozlámou.

Ruce pryč. Defibrilátor.

Nic. Další injekce a stlačování hrudníku. Chtělo se mi zvracet, klepaly se mi ruce a brečela jsem, aniž bych si to uvědomila dřív, než mi strašně dlouhá nudle dopadla na předloktí.

Oživovali ho nějak dlouho. Nedařilo se jim ho nahodit. Doktor, co prováděl masáž srdce, se potil a občas se znepokojeně zadíval na monitory. Něco se posralo...

Věděla jsem, že jestli Micka někdo dokáže přivést zpátky, tak já. Nevím, kde jsem vzala tu neochvějnou jistotu, ale už jsem nemohla jen tak sedět, svázaná hrůzou a bezmocí. Měla jsem jen jeho.

Nevšíkali si mě. Byli natolik zabraní do práce, že ani nepostřehli, jak jsem toporně přešla ke stolku s nástroji. Další elektrošok. Přikrývka sklouzla na podlahu a odhalila Mickova bosá chodidla bubnující

o matraci. Vzala jsem do ruky skalpel. Byl překvapivě lehký. Přiložila jsem ostrý hrot na kůži a připravila se na bolest. Jak moc budu muset zatlačit, abych se dostala na druhý břeh, ale i zpátky? Někde jsem četla, že se to má udělat pod úhlem čtyřiceti pěti stupňů, ale...

V tu chvíli konečně přestaly přístroje řvát.

„Máme ho. Intubujeme,“ zahlásil doktor. Využila jsem chvíli nepozornosti a doploužila se zpátky ke křeslu. Točila se mi hlava a hrudník mi drtila šílená úzkost. Ale Micky konečně vypadal jako někdo, kdo jen spí, i když v děsivém sevření hadiček a pípajících strojů.

Blbec. Vlastně jsem doufala, že si za tu minutu užil trochu toho strachu, že to bylo jako ve filmech, kde se duše vznáší nad tělem a všechno vidí. Doufala jsem, že viděl, jaká legrace to byla.

„Kdy se probudí?“ dovolila jsem si otázku a musela jsem si odkašlat, protože jsem měla stažený krk.

„Je to otázka několika hodin. Bylo by dobré, abyste u něj do té doby zůstala, a jakmile se probudí, přivolala někoho z personálu stiskem tlačítka nad postelí. Pokuste se ho nerozrušit, budeme s ním potřebovat mluvit, dokud má vzpomínky čerstvé.“

Přikývla jsem, ale skoro jsem nevnímala, co doktor říká. Hlavou mi běžely ty nejčernější myšlenky na to, co všechno se mohlo stát... vždyť právě umřel. Co když bude mít nějaké následky? Jasně, byl na kyslíku, ale... pitomec jeden. Potřebovala jsem se nějak zaměstnat. Zakručelo mi v břiše. Ten zvuk byl tak nepatřičný, že jsem se musela přemáhat, abych se hystericky nerozesmála. Vzpomněla jsem si, že jsem na chodbě viděla automat na kafe a druhý s nějakými sladkostmi. Netušila jsem, jestli se po cestě k němu nesložím, ale potřebovala jsem alespoň na chvíli utéct.

„Skočila bych si do automatu pro něco k jídlu, jestli to nevadí.“

„Sestra vám udělá kávu nebo čaj a přinese jídlo, to je součástí předplaceného balíčku. Ty dveře nalevo vedou do koupelny, a když budete cokoli potřebovat, stačí zazvonit na sestru,“ usmál se lékař, zjevně už zase na koni. „Můžete si zatím pustit televizi, heslo na Wi-Fi je v šuplíku nočního stolku. K dispozici jsou vám i knihy.“ Ukázal na asi metr vysokou skříňku napa-
nou vyřazenými svazky z knihovny. Na záchodě nej-
spíš bude ten nejlepší toaletní papír, aby si smetánka
nepodřela zadečky, ale knížky můžou být ohmatané...

Ještě tak vymyslet, kde bych si mohla zapálit, aniž bych spustila protipožární alarm a museli evakuovat půlku kliniky. A do toho se z reproduktoru pořád linula „uklidňující“ hudba, při které jsem měla chuť vyskočit z okna i s reproduktorem, abych toho týrání ušetřila další lidi.

„Slečno?“

Zřejmě jsem se zamyslela na podezřele dlouhou dobu.

„Nemusíte se bát, vašeho přítele teď budeme bedlivě sledovat na přístrojích, a kdyby došlo k jakékoliv změně, budeme jednat.“ Tentokrát položil ruku na rameno mně a já potlačila chuť se otrást. To byl hrozný zlozvyk, pořád na někoho sahat. A pak prostě odešli, nejspíš taky na kafe. Že by mě to uklidnilo, to se říct nedalo.

Prohrabala jsem knihovničku, vypila kupodivu dobrý kafe a pak to s grácií v křesle zalomila.

Když jsem zase otevřela oči, Mickovi už nečouhala z pusy hadička, ale měl nasazenou obyčejnou masku a neklidně se ošíval. Rty se mu přitom neslyšně pohybovaly.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Bolestíny***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete
zakoupit celou knihu.